

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Václava Štencla v právní věci žalobce: **Ing. I. K.**, zastoupeného Mgr. Evou Kantoříkovou, advokátkou, sídlem Jaselská 14, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, **za účasti:** Wood-agro s. r. o., sídlem Řepka 10, Lomnice, zastoupené JUDr. Petrem Prchalem, Ph.D., advokátem, sídlem Drdlova 540/18, Žďár nad Sázavou, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2024 č. j. MZE-56621/2024-12126, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2025, č. j. 15 A 91/2024-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Dne 5. 6. 2024 Státní zemědělský intervenční fond žalobci poté, co bylo jeho předchozí oznámení o zápisu na základě námítky společnosti Wood-agro s. r. o. zrušeno, oznámil, že v návaznosti na žalobcovo ohlášení neaktualizoval evidenci půdy dle § 3g odst. 4 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, tedy že žalobce nezapsal jako uživatele označených

sedmi dílů půdních bloků. Rozhodnutím uvedeným v záhlaví žalovaný zamítl námitku žalobce a potvrdil oznámení SZIF.

[2] Městský soud shrnul podstatné skutkové okolnosti. Žalobce ohlásil SZIF, že je novým uživatelem sedmi dílů půdních bloků, které se nacházejí na pozemcích v k. ú. Ř. a k. ú. B. Toto ohlášení doložil a) dvěma pachtovními smlouvami ze dne 1. 12. 2023 uzavřenými se (spolu)vlastníky pozemků – P. K. a P. a T. P., b) souhlasem své manželky s užíváním těch pozemků, které patří do jejich společného jmění. Dosud byla jako uživatel půdy zapsána společnost Wood-agro s. r. o. Tato společnost na výzvu SZIF jako titul k užívání půdy doložila a) smlouvu o zemědělském pachtu ze dne 11. 9. 2016 uzavřenou mezi tehdejším vlastníkem pozemků O. N. a „*Svěřenským fondem Kubíček, jednajícím svěřenským správcem Otto Kubíčkem, nar. X, bytem, X, r. č. X, ve prospěch Svěřenského fondu Kubíček*“ a b) smlouvu o podnájmu pozemků z téhož dne uzavřenou mezi Otto Kubíčkem coby svěřenským správcem Svěřenského fondu Kubíček a společností Wood-agro s. r. o.

[3] Městský soud konstatoval, že vznikl rozpor ve smyslu § 3g odst. 2 zákona o zemědělství, neboť žalobce i společnost Wood-agro s. r. o. doložili SZIF smlouvy, o nichž tvrdili, že je oprávnějí k užívání téže zemědělské půdy. Úkolem SZIF ani žalovaného není autoritativně rozhodnout o právech a povinnostech subjektů soukromoprávního vztahu, nicméně vyřešení otázky, komu náleží titul k užívání zemědělské půdy, je podstatné pro provedení aktualizace evidence půdy. Městský soud dále zdůraznil, že uživatelem půdy dle § 3a odst. 4 písm. a) zákona o zemědělství může být pro určitý díl půdního bloku pouze jedna osoba.

[4] Městský soud nesouhlasil s žalobcem, že dřívější smlouvy o pachtu a podnájmu jsou absolutně neplatné. Žalobci se nepodařilo jejich platnost žádnými relevantními důkazy ani tvrzeními zpochybnit. Pro účely evidence půdy je zásadní, zda smlouvy uzavřené v roce 2023 skutečně vedly ke změně uživatele daných pozemků a zda žalobce získal právní důvod k užívání daných pozemků. Žalobci se v řízení o aktualizaci evidence půdy nepodařilo prokázat, že právě jemu svědčí titul k užívání dotčených dílů půdních bloků. Existuje starší, nadále platný titul společnosti Wood-agro s. r. o.

[5] Žalobu městský soud jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž odkázal na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti popsal skutkové okolnosti; mimo jiné uvedl, že současní vlastníci pozemků zjistili, že pachtovní smlouva ze dne 11. 9. 2016 je padělaná. Oproti původní smlouvě byla výpovědní doba prodloužena ze tří na deset let a doplněna o možnost podpachtu. Současní vlastníci považovali smlouvy o pachtu a o podnájmu za neplatné, vyzvali současného uživatele k vyklizení a uzavřeli pachtovní smlouvy se stěžovatelem. Některé pozemky má stěžovatel ve svém vlastnictví, a tyto tedy užívá z titulu vlastnického práva.

[8] Stěžovatel namítal, že městskému soudu předložil důkazy prokazující skutečnost, že smlouva o pachtu ze dne 11. 9. 2016 je pozměněná, městský soud však námitku nevypořádal. Stěžovatel doplnil, že předložení pozměněné pachtovní smlouvy společností

pokračování

Wood-agro s. r. o. je výkonem práva v rozporu s dobrými mravy, má oklamat třetí osoby, je důvodem pro ukončení smlouvy a nemůže požívat ochrany. Městský soud se měl zabývat otázkou, zda předložení padělané smlouvy má vliv na aplikaci § 2221 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Stěžovatel je přesvědčen, že proti nabyvatelům pozemků nemůže pachtýř původní smlouvu účinně uplatňovat.

[9] Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem městského soudu, že označení pachtýře ve smlouvě o pachtu ze dne 11. 9. 2016 nevzbuzuje pochybnost o tom, že Otto Kubíček jednal svým jménem na účet Svěřenského fondu Kubíček, a smlouva tak není neplatná. Stěžovatel namítal, že se nejedná o případ, kdy správce svěřenského fondu vykonává vlastnická práva k vyčleněnému majetku na účet svěřenského fondu, přičemž dbá o rozmnožení a uplatnění majetku, který do svěřenského fondu náleží. Podle stěžovatele to vyplývá z okolností. Svěřenský fond si propachtoval pozemky, aby je téhož dne za stejných podmínek poskytl společnosti Wood-Agro s. r. o. do podnájmu, přičemž celý obchodní podíl této společnosti je rovněž zahrnut do svěřenského fondu. Z tohoto jednání svěřenskému fondu žádný majetkový prospěch nevznikl, pouze došlo k znepréhlednění smluvních vztahů. Navíc podnájem společnosti Wood-Agro s. r. o. je sjednán v rozporu s pachtovní smlouvou. Komplikovaná účelová konstrukce sloužila výlučně k zastření skutečného uživatele půdy a příjemce dotací, kterým byla společnost Wood-Agro s. r. o. Svěřenský fond byl nadto několik let bez svěřenského správce. Z uvedených důvodů jsou dle stěžovatele smluvní vztahy absolutně neplatné.

[10] Dále stěžovatel namítal, že vlastnické právo má prioritu před sporným pachtem. Ohlašovatel předložil platnou smlouvu s vlastníky pozemku a SZIF měl provést aktualizaci evidence půdy, aniž by zkoumal, zda existují nedorozumění vztahy mezi vlastníkem pozemku a předchozími uživateli. Vlastnické právo má přednost před nedorozuměními obligačními vztahy. Záleží na vlastníkově, komu dá pozemky ve svém vlastnictví do užívání; případně poškozená strana obligačního vztahu se může domáhat ochrany či náhrady škody v občanskoprávním řízení. Vztahy mezi vlastníkem půdy a předchozím uživatelem mohou být komplikované. Takový vztah může být vyřešen pouze v řízení mezi vlastníkem a původním uživatelem, v řízení o aktualizaci evidence půdy však vlastník účastníkem není. Závěry o prioritě vlastnického práva dle stěžovatele podporuje i ustálená judikatura. Tím, že se městský soud s otázkou priority vlastnického práva nevypořádal, zatížil řízení vadou a rozsudek učinil nepřezkoumatelným.

[11] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] **Žalovaný** ve vyjádření uvedl, že argument padělanou pachtovní smlouvou stěžovatel v žalobě neuplatnil způsobem, který vyžadoval meritorní posouzení, a neuplatnil jej ani v námitce proti oznámení SZIF o neprovedení aktualizace.

[13] Žalovaný dále uvedl, že spornou smlouvu ze dne 11. 9. 2016 uzavřel Otto Kubíček z titulu správce svěřenského fondu. Z okolností vyplývá, že strany smlouvy chápaly smluvní vztah jako platně uzavřený. Spor vznikl až v roce 2023 poté, co pozemky nabyli noví vlastníci od dědiců O. N.

[14] Evidence nepřipouští pluralitu uživatelů na jednom dílu půdního bloku. Starší titul společnosti Wood-agro s. r. o. bránil změně zápisu.

[15] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[17] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Stěžovatel namítal, že městský soud se nevypořádal s namítanou skutečností, že smlouva o pachtu ze dne 11. 9. 2016 byla padělaná, a s otázkou priority vlastnického práva.

[19] Judikatura potvrzuje, že zrušení napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. přichází v úvahu zejména tehdy, opomene-li správní soud na námitku účastníka zcela reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Rozhodující orgán však nemá povinnost vypořádat se s každým dílčím tvrzením či argumentem, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví ucelenou argumentaci, z níž vyplývá, že žalobní námitky jako celek neobstojí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

[20] Při posuzování, zda městský soud opomenul vypořádat námitku, se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda žalobní tvrzení o padělané (pozměněné) smlouvě o pachtu ze dne 11. 9. 2016 je možné považovat za žalobní bod. Řízení před správními soudy je totiž ovládáno zásadou dispoziční a žalobce je povinen v žalobě uvést žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Formulací žalobních bodů žalobce předurčuje rozsah soudního přezkumu napadených výroků rozhodnutí (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud je žalobními body vázán, přičemž bez námítky může přihlédnout pouze k omezenému okruhu vad. Žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).

[21] Stěžovatel v žalobě v části „IV. nesprávnost rozhodnutí žalované“ uvedl, že ministerstvo pochybilo, když za oprávněného uživatele považovalo společnost Wood-agro s. r. o. K tomu uvedl argumenty především na podporu svého stanoviska, že smlouva o pachtu ze dne 11. 9. 2016 byla neplatná, neboť stranou smlouvy byl svěřenský fond a nikoli svěřenský správce jednající na účet svěřenského fondu. Pouze na závěr části IV. žaloby stěžovatel uvedl: *„Samotná pachtovní smlouva ze dne 11. 9. 2016 byla ze strany pana Otto Kubička před předložením SZIF pozměněna, kdy došlo k výměně první strany, kde byla změněna délka výpovědní doby ze tří let na deset let. Vlastníci pozemků ohledně této skutečnosti podali na pana Otto Kubička trestní oznámení.“* Jako důkaz stěžovatel v žalobě označil dvě verze pachtovní smlouvy.

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uvedené tvrzení o pozměnění smlouvy o pachtu ze dne 11. 9. 2016 nebylo formulováno jako projednatelný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a relevantní judikatury. V žalobě nově tvrzená okolnost pozměnění smlouvy o pachtu ze dne 11. 9. 2016 nebyla doprovázena právním náhledem či argumentací, z níž by vyplývalo, že stěžovatel v této okolnosti spatřoval důvod neplatnosti smlouvy, pro který správní orgány neměly uživatelský titul dosud evidovaného uživatele akceptovat a měly provést aktualizaci. Skutečnost, že městský soud na tvrzení o pozměnění smlouvy o pachtu ze dne 11. 9. 2016 výslovně nereagoval, tak nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku, pro kterou by bylo nezbytné rozsudek městského soudu zrušit.

[23] Nepřezkoumatelný není rozsudek ani z toho důvodu, že se městský soud nevypořádal s otázkou priority vlastnického práva, založenou na argumentu, že je na vůli vlastníka, komu přenechá pozemky ve svém vlastnictví do užívání. Námitku totiž stěžovatel v žalobě neuplatnil. Z povahy věci nelze vytýkat městskému soudu, že se nezabýval námitkou, která v žalobě nebyla uplatněna.

[24] Z rozsudku jasně vyplývá závěr městského soudu, že není nezákonné rozhodnutí žalovaného, jenž uživatelský titul dosud evidovaného uživatele neshledal na základě doložených podkladů neplatným. Srozumitelně jsou popsány též úvahy, na jejichž základě městský soud rozhodnutí žalovaného aproboval. Rozsudek městského soudu tak je způsobilý věcného přezkumu.

[25] Nejvyšší správní soud přistoupil k vypořádání věcné námítky, že smlouva o pachtu ze dne 11. 9. 2016 je neplatná, neboť její stranou je svěřenský fond a nikoli svěřenský správce jednající na účet svěřenského fondu. Námitce však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[26] Nejvyšší správní soud nerozporuje, že svěřenský fond není právnickou osobou, a nemůže tedy být stranou smlouvy. Nezpochybňuje ani, že označení smluvní strany ve smlouvě o pachtu ze dne 11. 9. 2016 a podnájemní smlouvě ze dne 11. 9. 2016 („Svěřenský fond Kubíček jednající správcem Otto Kubíčkem, nar. X, bytem X, r. č. X“) není vzhledem k povaze svěřenského fondu jako účelově vyčleněnému souboru majetku perfektní. Lze však dovodit, že stranou smlouvy byl svěřenský správce Otto Kubíček jednající na účet Svěřenského fondu Kubíček. V označení smluvní strany jsou totiž obsaženy dostatečné údaje ztotožňující Otto Kubíčka (srov. § 3019 občanského zákoníku). Naopak nejsou uvedeny bližší identifikační údaje (identifikační číslo) Svěřenského fondu Kubíček. Zároveň je z označení smluvní strany dostatečně zřejmé, že šlo o jednání Otto Kubíčka nikoli na jeho účet, ale na účet Svěřenského fondu Kubíček. Podle § 574 občanského zákoníku přitom platí, že *na právní jednání je třeba spíše hledět jako na platné než jako na neplatné*, a podle judikatury civilních soudů vada v označení osoby, která je účastníkem smlouvy, nezpůsobuje sama o sobě neplatnost této smlouvy, pokud lze z obsahu smlouvy výkladem, popřípadě objasněním skutkových okolností, za nichž byla smlouva uzavřena, zjistit, kdo byl jejím účastníkem (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2003, sp. zn. 22 Cdo 130/2003, byť byl uvedený závěr vysloven ve vztahu k právním úkonům dle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, Nejvyšší správní soud neshledal důvod tuto zásadu neuplatnit ve vztahu k právním jednáním dle aktuálně účinného občanského zákoníku).

[27] Pokud jde o interpretaci smlouvy, je nutno vycházet z toho, že vůle účastníků smlouvy hraje při její interpretaci zásadní roli. Již žalovaný přitom vysvětlil, že z okolností (především z dlouhodobosti užívání půdy, které předchozí vlastníci akceptovali) se nejví,

že by poskytnutí užívacího práva bylo v rozporu s vůlí smluvních stran (str. 5 rozhodnutí žalovaného). Městský soud k tomu doplnil, že stěžovatel nenavrhoval správním orgánům důkazy, které by ozřejmily skutečný postoj pana N., který jako propachtovatel smlouvu o pachtu se svěřenským správcem Otto Kubíčkem dne 11. 9. 2016 uzavřel (zejm. bod 32 rozsudku městského soudu). Přesněji řečeno, stěžovatel nenavrhoval správním orgánům důkazy, které by indikovaly, že skutečným záměrem pana N. nebylo uzavřít smlouvu o pachtu se svěřenským správcem Otto Kubíčkem jednajícím na účet Svěřenského fondu Kubíček.

[28] Městský soud již také odpověděl na námitku, že Svěřenský fond Kubíček byl bez svěřenského správce. Svěřenský fond Kubíček vznikl 12. 8. 2015. Pachtovní a podpachtovní smlouvy podepsal svěřenský správce Otto Kubíček dne 11. 9. 2016. Občanský zákoník ve znění účinném ke dni podpisu těchto smluv zápis svěřenského fondu ani jeho správce do evidence svěřenských fondů nevyžadoval (bod 40 rozsudku městského soudu).

[29] Rovněž na námitku, že s ohledem na okolnosti nemohlo být uzavření smlouvy o pachtu ze dne 11. 9. 2016 jednáním svěřenského správce na účet svěřenského fondu, již odpověděl městský soud. Svěřenský správce mohl v rámci rozmnožování a uplatňování majetku ve svěřenském fondu na účet svěřenského fondu na propachtovaných pozemcích hospodařit. Smlouvou o podnájmu byly pozemky přenechány společnosti Wood-agro s. r. o. k zajištění zemědělské výroby. Na společnost Wood-agro s. r. o. tedy nebylo smluvně převáděno veřejné subjektivní právo být zapsán jako uživatel půdy do evidence půdy ani právo čerpat dotace (body 29, 30 a 33 rozsudku městského soudu). Správní orgány v řízení o aktualizaci evidence posuzovaly pouze otázku, zda má být aktualizován údaj o uživateli půdy, nikoliv ale, zda evidovaný uživatel čerpá blíže neurčené dotace oprávněně (bod 39 rozsudku městského soudu). Úkolem správních orgánů nebylo ani zkoumat racionalitu uzavření pachtovní smlouvy svěřenským správcem a navazující smlouvy o podnájmu se společností Wood-agro s. r. o. (řetězení právních vztahů). Zjevná iracionalita uspořádání smluvních vztahů by sice eventuálně mohla být indicií o neplatnosti užívacího titulu evidovaného uživatele, v nyní projednávaném případě však tomu tak nebylo. Smyslem zvoleného smluvního uspořádání mohlo být prosté vyloučení rizik obvyklých v zemědělském podnikání, jak uvádí i žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti.

[30] Stěžovatel v kasační stížnosti zdůrazňuje, že Otto Kubíček smlouvu o pachtu ze dne 11. 9. 2016 padělal, protože má být neplatný užívací titul evidovaného uživatele, s nímž Otto Kubíček uzavřel na základě smlouvy o pachtu podnájemní smlouvu. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, tvrzení o padělání smlouvy Otto Kubíčkem nebylo v žalobě uplatněno jako projednatelný žalobní bod. Proto se touto námitkou ani Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s. nemohl věcně zabývat.

[31] Nemohl však přehlédnout, že tvrzení o pozměnění smlouvy o pachtu stěžovatel neuplatnil ani v řízení před správními orgány. Jak již bylo městským soudem i správními orgány zdůrazněno, správní orgány mají povinnost pro účely rozhodnutí o aktualizaci evidence půdy posoudit, zda ohlašovatel ke dni zahájení řízení svědčí právní titul k užívání pozemků. Není však jejich povinností provádět rozsáhlé dokazování, jaké by bylo provedeno nalézacím soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2022, č. j. 1 As 98/2021-31). Správní orgán má u podnětu či ohlášení dle § 3g zákona o zemědělství posoudit pouze to, zda oznamovatel dokládá skutečnosti požadované pro provedení změny v evidenci půdy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018,

pokračování

č. j. 1 As 401/2017-25). Podle § 3g odst. 2 zákona o zemědělství při odstraňování rozporu ohlášení změny s údaji vedenými v evidenci půdy nebo jiným ohlášením změny, případně při zjištění nepravdivosti či neúplnosti ohlášení změny, postupuje SZIF podle pravidel pro sporné správní řízení dle § 141 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle těchto pravidel správní orgán vychází primárně z důkazů, které účastníci navrhnou, a není povinen provádět důkazy účastníky nenavržené, natož zjišťovat okolnosti, které účastníci správnímu orgánu nesdělili. Zásada materiální pravdy je tak potlačena. Nebylo by tedy v soudním řízení ani možné shledat nezákonnost v tom, že se správní orgány nezabývaly okolnostmi, kterou stěžovatel v řízení o aktualizaci evidence neuvedl, nebo že vzhledem k této okolnosti neshledaly neplatnost předchozího užívacího titulu dosud evidovaného uživatele půdy.

[32] Nepřípustná je i námitka priority vlastnického práva (§ 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s.). Jak již bylo uvedeno, tuto námitku stěžovatel v žalobě neuplatnil.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Z výše uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce nedůvodnou, pročez ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Rozhodl tak bez jednání v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 5 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce jako stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává. Osobě zúčastněné na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost, na náhradu nákladů proto nemá právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu